

Afgelopen maand vierde de familie Pierrot het 100-jarig bestaan van haar huisartsenpraktijk in Vinkeveen. Johannes startte de praktijk in 1913, zoon Wilhelmus nam het stokje over en gaf dat uiteindelijk weer door aan zijn dochter Camilla. Een terugblik met vader en dochter op een eeuw dokteren in de Ronde Venen.

Honderd jaar dokter Pierrot

Wilhelmus' vader Johannes Pierrot werd honderd jaar geleden door de gemeente Vinkeveen aangetrokken

als huisarts en gemeentearst voor de armen. Dat wil zeggen voor de rooms-katholieke armen, want de onbemiddelde protestanten hadden een andere dokter. De gemeente betaalde de gemeentearsten voor werkzaamheden zoals verplichte pokkenvaccinaties, lijkschouwingen en bevallingen. Vooral dat laatste leverde volgens Wilhelmus, die vaak als chauffeur met zijn vader meeging, geregeld lange werkdagen op. "Wanneer we 's nachts naar een bevalling op een afgelegen plek moesten en de weëen duurden lang, dan konden we tussendoor niet even heen en weer naar huis. Het was pikkedonker en de wegen waren slecht. Mijn vader ging dan weleens naast de barende vrouw slapen. Ik mocht dan ergens een bank of stoel opzoeken."

Toen Wilhelmus de praktijk van zijn vader overnam, was dat aanvankelijk ook als gemeentearst, maar de medisch-sociale omstandigheden werden steeds beter

waardoor die functie verdween. Hij ging verder als huisarts en hield praktijk aan huis in De Beuk, een bekende villa voor iedere Vinkeveener, toen en ook nu nog.

Naar boven

In Wilhelmus' tijd verdubbelde de praktijk naar drieduizend zielen, waaronder ook veel protestantse. Veel van deze patiënten hadden artroseklachten. "Men sliep vaak beneden in huis, waar het doorgaans, zeker op de turfgronden van de Ronde Venen, vochtig was. Ik heb er een ware kruistocht voor gehouden om de slaapkamer naar boven te krijgen en dat heeft goed geholpen."

Dochter Camilla heeft in haar dagelijkse praktijk ook nog te maken met artrose, maar waagt met haar vader van mening te verschillen of vocht daar een grote rol in speelt. Zij ziet een gestaag groeiend aantal mensen dat met 'welvaartsziektes' de spreekkamer in De Beuk binnenwandelt. Daaronder veel diabetespatiënten en, de laatste tijd, uitzonderlijk veel met kanker. "Veel van de kankerpatiënten, van wie een groot aantal niet meer te genezen is, zijn jonger dan vijftig jaar."

De 93-jarige Wilhelmus verkeert nog in goede gezondheid van lichaam en geest: "Ik ga nog bijna wekelijks naar het Concertgebouw. Ik heb alleen wat last van BHBD – beetje hier, beetje daar." Hij zou geen huisarts meer willen zijn: "De 10 minuten per patiënt die een huisarts nu kan besteden, zijn te weinig en de protocollen kosten te veel tijd. Dat legt een te grote druk op de arts en de patiënt voelt zich tekortgedaan." De Pierrot in ruste weet wel raad met pc en internet, maar vindt dat artsen tegenwoordig te veel op hun

computerscherm turen en te weinig kijken naar de mensen die voor hen zitten. "Goed kijken en luisteren. Het kan je zo veel tijdwinst opleveren bij de diagnose."

Hij gaf dat advies ook aan zijn dochter toen zij de praktijk overnam. Na aanvankelijk wat aarzelingen van sommige 'vaste klanten' wist de toen nog zeer jonge (24 jaar) en ook nog eens vrouwelijke Pierrot het vertrouwen te winnen. Ze heeft nu, net als haar vader, zo'n drieduizend patiënten. Camilla heeft als huisarts te maken met steeds meer

protocollen en ook zij is daar geen groot liefhebber van: "Door de toenemende administratie is het erg moeilijk om een consult in 10 minuten af te ronden."

Uitgeloot

Naast verschillen in de praktijkvoering van drie generaties Pierrot is er ook een opvallende overeenkomst. Alle drie deden en doen ze er ondanks alle drukke werkzaamheden graag nog 'van alles bij'. Zo bekleedde Johannes maar liefst achttien voorzitterschappen en

was Wilhelmus districtsvoorzitter van de LHV, oprichter en directeur van een verpleeghuis en voorzitter van de provinciale raad. Camilla is naast haar uren in de praktijk veel bezig met nascholingsprojecten en als bestuurslid van de Nederlandse Vereniging voor Dans- en Muziekgeneskunde combineert zij twee van haar passies, dans en geneeskunde.

Na Camilla stopt het artsengeslacht Pierrot zeer waarschijnlijk. Camilla's zoon Michael wilde de traditie wel voortzetten, maar werd uitgeloot voor geneeskunde.

